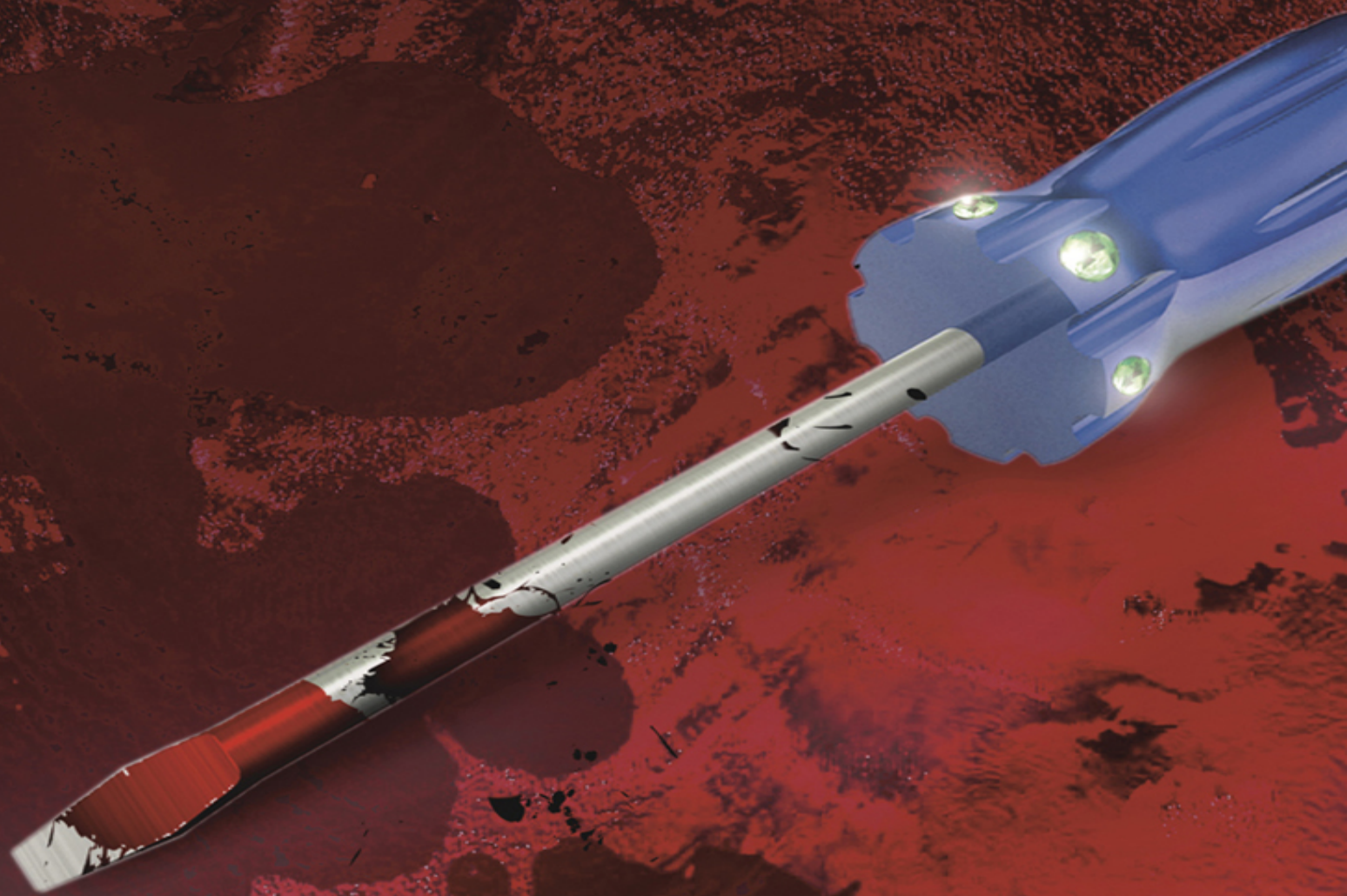

JOSEP TORRENT

*La Mirora
mata els dimarts*

Premi Ferran Canyameres de Novel·la, 2008

Pagès editors

Josep Torrent

LA MIRORA MATA ELS DIMARTS

Pagès Editors, S.L.

Lleida

Premi Ferran Canyameres de Novel·la, 2008

Aquesta obra ha estat guardonada amb el XVIII Premi Ferran Canyameres de Novel·la, 2008, convocat per la Delegació d'Òmnium Cultural a Terrassa.

El jurat estava format per: Vicenç Villatoro (president), Ramon Bosch, Jaume Aulet, Guillem Rosselló, Ramon Badia i Joaquim Morera (secretari).

© Josep Torrent i Alabau, 2008

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2008

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

editorial@pageseditors.cat

www.pageseditors.cat

Primera edició: desembre de 2008

Dipòsit legal: L-1722-2008

ISBN: 978-84-9779-716-0

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L

© d'aquesta edició digital: Pagès Editors, S L, 2010

Primera edició digital: maig de 2010

ISBN digital (epub): 978-84-9779-930-0

Conversió digital: O.B. PRESSGRAF, S L

JAUME BALMES, 52, BXS.

08810 SANT PERE DE RIBES

Índex

Dimecres, 6 de febrer de 2008 Andorra la Vella

Divendres, 8 de febrer

Dimarts, 12 de febrer. Vallès Occidental

Dimarts, 12 de febrer. La Cerdanya

Març 1958

Matinada de dimecres, 13 de febrer

24 d'octubre de 2007

Dilluns, 4 de febrer de 2008

Dimarts, 5 de febrer

Divendres, 15 de febrer

Dilluns, 18 de febrer

Dimarts, 19 de febrer

1960

Dimarts, 19 de febrer

Dimecres, 20 de febrer

Estiu 1973

Dijous, 21 de febrer

1976

Divendres, 22 de febrer

1983

Dimarts, 26 de febrer

Dimecres, 27 de febrer

Dijous, 28 de febrer

Dijous, 28 de febrer. Martinet

Divendres, 29 de febrer

Dilluns, 3 de març

Dijous, 6 de març

Dimecres, 30 de gener

Divendres, 1 de febrer

Dijous, 6 de març

EPÍLEG

Dimecres, 6 de febrer de 2008 Andorra la Vella

Una senyora rossa, que s'acosta a la cinquantena tot i que no ho sembla, surt d'una perfumeria molt elegant de l'avinguda del Príncep Benlloch, posant-se les ulleres de sol. Un aïret gelat, com correspon al mes de febrer, és el responsable que s'aixequi el coll de l'abric de pell i se l'aguanti davant la boca, procurant que no li espatlli el maquillatge. És gairebé mig matí i el trànsit, tant de gent a peu com de cotxes, comença a ser intens. Alguna botzina que sona insistentment indica que la zona comercial manté el seu ritme quotidià.

Camina lleugera per la vorera, procurant no topar amb ningú, amb el cap alt, desafiant el vent, com ho acostuma a fer una persona nascuda entre valls pirinenques. Ella hi camina sempre amb el cap ben alt. No porta res més que una bossa de mà. Un observador anònim podria pensar que no ha comprat res perquè no ha trobat el que buscava. Però qualsevol botiguer del carrer sap que caminarà poc més d'un centenar de metres i entrarà a una altra perfumeria, també de la seva propietat. A Escaldes, n'hi té una tercera.

Tot i ser una dona molt capaç de fer cada cosa al seu temps, darrerament, a causa de la importància dels esdeveniments que s'acosten, no pot deixar de treure's del cap tot el que envolta la planificació del que porta entre mans.

Evidentment, el que porta entre mans la Mirora és un secret. És un secret que li pot portar problemes, molts problemes. Tot i que, a d'altres, encara n'hi portarà més que a ella. Està disposada a matar. Des de fa temps. Molt de temps. I ho farà.

En el breu trajecte rumia que ja ho té tot ben lligat, que ja n'hi ha prou de planificació, que ja és hora de passar a l'acció. De fet fa alguns dies, i especialment ahir i abans d'ahir, ja va fer les primeres passes. Però la seva meticulositat farà que repassi una vegada i una altra els seus plans: no pot cometre cap errada. Ja només falten sis dies per dimarts.

Divendres, 8 de febrer

Després d'esmorzar amb un parell d'amigues a la granja on acostuma a anar, la Mirora torna cap al bloc de pisos on té l'àtic, acciona el comandament del portal del garatge i al cap de poca estona en surt conduint el seu nou BMW X5 de color negre amb matrícula espanyola. Plovineja. En poca estona passa per la duana i quan és a la Seu gira a l'esquerra cap a Martinet: aquesta vegada li ve de gust anar a Barcelona passant pel túnel del Cadí. Sense que s'hagi parat mai a pensar el perquè, li agrada variar de camí i a vegades baixa fins a Ponts i va a agafar l'autovia a Cervera i alguna vegada, fins i tot, ha anat fins a Manresa passant per Solsona i Cardona. Quan falten un parell de quilòmetres per arribar a l'entrada del túnel, mira d'esma cap a l'esquerra i, tot i el plugim, veu les muntanyes al peu de les quals va néixer i créixer. No pot evitar que li vingui al cap la imatge de la Solana: casa seva, on van passar els fets desgraciats que ara és a punt de... resoldre. En sortir a la banda del Berguedà ja fa sol; un sol una mica esmorteït, que es filtra entre núvols alts i prims.

No troba gaire trànsit a l'entrada de Barcelona; a la tarda n'hi haurà força més, els divendres ja se sap. Però a ella no l'afectarà: té previst quedar-se a dormir. Va molt bé tenir un pis desocupat a Barcelona, el fa servir molt poc, però li va molt bé. Entra al garatge, aparca, obre la porta del darrere i en treu una maleta més gran del que seria habitual per passar una sola nit al pis de la capital. Demana a l'ascensor que la deixa al setè i entra al pis sense haver-se creuat amb ningú. És el que desitjava.

És un pis gran i moblat amb gust. Procura no fer soroll i no obre les persianes. Si algú sap que ha vingut a Barcelona, tampoc no passa res, però a poder triar, millor que ningú no ho sàpiga. Deixa la maleta a sobre d'un llit d'una habitació diferent a la que dormirà, l'obre i en treu amb cura la roba que es posarà demà per marxar i la desa a l'armari en els corresponents penjadors. Amb un cop de planxa ja se la podrà posar. Obre la bossa i en treu l'encenedor i el tabac. Encén una cigarreta i aspira el fum lentament, mentre s'asseu al llit. Va fumant mentre visualitza el que farà quan surti del

pis. Després d'apagar-la al cendrer de la tauleta de nit, treu un necesser gran de la maleta i una bossa de plàstic del tipus d'escombraries industrials amb roba, que qualsevol que la conegui no diria mai que pogués ser seva: uns texans vells i descolorits amb la vora de darrere desfilada d'haver sigut trepitjats, una brusa que havia sigut marró, recremada per moltes hores de sol intens, un jersei grisós d'una vintena d'anys enrere, una americana d'home de pota de gall marró amb colzeres, mitjons gruixuts amb el taló gastat i un sargit en un d'ells, una gorra de llana i unes sabatilles esportives, un parell de números més gran, amb la sola una mica desenganxada. Tot plegat, ho va treure d'un contenidor de roba usada una nit que va entrar a Manresa només per aquest motiu. La roba no era neta quan la va trobar ni ho és ara. No fa pudor, però sí una mica de ferum. Li repugna, però és el que necessita. Ho completarà amb roba nova: unes calces i una camiseta de màniga curta (el més econòmic que va trobar) que va comprar en una parada del mercat a Berga. Es despulla, desant la roba amb cura a l'armari. Es posa les calces i la camiseta, es calça unes sabatilles d'estar per casa, agafa unes tisores del necesser i va cap al bany; obre la tapa del vàter, s'agenolla al davant i es comença a tallar les puntes dels cabells, amb tota la mala traça de què és capaç: ara un dit, ara tres dits. Havent acabat, es passa les mans pel cap enèrgicament per fer caure les restes de cabells tallats a la tassa i per fer desaparèixer la clenxa, i s'emmiralla. Somriu satisfeta. S'adona que té fred: haurà d'engegar la caldera abans de marxar. Es desmaquilla. S'acaba de vestir i s'agafa els cabells en un manyoc i s'hi posa una pinça grossa. Ara s'emmiralla de cos sencer en el mirall de l'armari. Torna a somriure. "Quina pena", pensa per un moment, però en el fons, el que en realitat pensa és que tot i vestint amb roba desastrada, sense maquillar i amb el cabell que s'ha deixat, fa prou de goig. Tot i acostant-se a la cinquantena té prou bona figura. "Llàstima dels mitxelins; me'ls hauré de fer treure", pensa tot sovint. Li agrada el color ros del cabell i també el fet de tenir-lo llis, fet que li estalvia de passar moltes hores a la perruqueria. I la veritat és que, no sap si és per les moltes cremes especialitzades o perquè el pas del temps es porta bé amb ella, ningú li'n faria gaire més de quaranta. És atractiva, ho sap i se n'aprofita sempre que li convé. Sovint pensa que si tingués els ulls verds en lloc de marrons seria realment irresistible. Avui, però, no li convé que la gent es fixi en ella; tot al contrari. Belluga el cos per veure el moviment dels pits sense portar sostenidors i pensa que quan surti al carrer se sentirà com

despullada: fa més de vint anys que no ha anat pel carrer sense sostenidors. Agafa només el tabac i un encenedor senzill, una bossa de plàstic de nanses, la clau del portal i la del pis, un bitllet de vint, un de deu i tres de cinc, repartits en diferents butxaques, i força xavalla. Ja a punt, observa per l'espiera que no hi hagi ningú al replà, agafa l'ascensor, baixa fins al garatge i surt al carrer pel portal.

Se sent com despullada: fa més de vint anys que no ha anat pel carrer sense targetes de crèdit i amb tan pocs diners.

Camina fixant-se si la gent la mira i està contenta de veure que ningú no li fa cas. Continua caminant durant poc més de vint minuts fins arribar al carrer Entença i es dirigeix cap a la presó Model. Seu en un banc de l'altra banda de carrer, des d'on pot veure la porta principal, i espera. Un home d'aspecte força més atrotinat que ella, que porta una bossa amb un tetrabric de vi, s'asseu al mateix banc, sense deixar de mirar-la. La convida de vi, ella ho agraeix i l'hi rebutja amablement. Li demana tabac i ella li n'ofereix i també n'encén una. Ell enceta la conversa i parla del temps, de la dona que el va deixar i dels fills que no volen saber res d'ell; ella també li parla dels fills que no ha tingut ni tindrà: que viuen a l'estranger, que un és metge i l'altre enginyer... Fins que la porta de la presó s'obre i en surt un home sol. No se'l veu content, ni tan sols somriu. La Mirora pensa que no deu ser la primera vegada que en surt. Al cap d'un moment, pensa que potser estava millor a dins que a fora. L'home comença a caminar i ella s'afanya a acomiadar-se del seu company de banc que insisteix a acompanyar-la i ella ho rebutja, tot dient-li que necessita caminar sola per pensar en els seus fills.

Segueix l'home que ha sortit de la presó i que va mirant enrere per comprovar si el segueix algun policia. Passa un cotxe patrulla i, quan és prou lluny perquè no el sentin, els insulta i els amenaça, aixecant el puny. Continua caminant, fins que, després de girar tres cantonades, entra en un bar. Deixa passar poc més de dos minuts i hi entra ella, procurant no cridar l'atenció i es posa a l'altra punta de la barra, lluny de l'home. És un bar llarg i estret. Veu que l'home ha demanat una canya i ella en demana una altra que procura beure al mateix ritme que l'home, mentre fa una cigarreta. L'home demana una cigarreta al seu veí de barra; que la hi dóna de mala gana. L'home assaboreix la cervesa lentament. Quan l'acaba en demana una altra, que es beu amb dos glops. L'home paga i marxa. La Mirora deixa el

seu tamboret i s'afanya a anar al lloc que ocupava l'home amb el got buit a la mà i dues monedes d'euro a l'altra.

—Em cobres? —li diu al cambrer, arrossegant la veu, mentre deixa les monedes sobre la barra, de manera que caiguin del costat del cambrer.

—Podries anar més amb compte! —respon el cambrer de males maneres, mentre s'ajup a collir-les.

La Mirora es repenja a sobre la barra com si volgués mirar les monedes que han caigut, de manera que amb el cos tapa la visió del got de l'home a la resta de clients; mentre, l'agafa amb una mà i deixa el seu on era l'altre. “Ni mig segon”, pensa. Quan el cambrer es gira per agafar el canvi de la caixa, ella fica el got dintre la bossa de plàstic que acaba de treure de la butxaca de l'americana. Agafa el canvi i, sense dir res, surt del bar balancejant-se lleugerament.

Al cap de mitja hora, ja torna a ser al seu pis, on es treu la roba només d'arribar i la reparteix en tres bosses d'escombraries que al vespre llençarà a tres contenidors diferents. Es posa sota la dutxa fins que està ben segura d'estar completament neta. S'eixuga una mica, es posa el barnús, es serveix un Glenmorangie i el comparteix amb una cigarreta, asseguda còmodament al sofà. Mira el got que ha deixat sobre la taula i somriu.

S'eixuga el cabell, es maquilla lleugerament, es vesteix amb roba informal, surt, agafa un taxi que la porta a un altre barri de la ciutat, on busca una perruqueria senzilla on li arreglin el cabell que diu que li ha deixat tallar a la seva filla de vuit anys quan ella ha dit que volia anar a tallar-se les puntes i la nena ha insistit a fer-ho ella, perquè de gran vol ser perruquera; com que no poden estar gaire temps juntes, a vegades li deixa fer coses que poques mares deixarien fer a les seves filles. Quan es disposa a sortir, mentre guarda la cartera a la bossa, deixa caure dissimuladament un paquet de mocadors al costat d'una butaca on estan tallant els cabells a una dona morena; en recollir-lo, recull també alguns cabells.

Després anirà de compres, soparà en un restaurant japonès desconegut i anirà a dormir aviat per l'endemà marxar de matinada cap a Andorra. Somiarà que és al mas, a la Solana, mentre diu adéu amb la mà a en Siset, el seu pare, que porta el ramat de vaques cap als prats de més amunt on passaran l'estiu. Ella porta les trenes que li ha fet la seva mare per anar a

l'escola. Quan el seu pare ja és molt lluny per poder-lo sentir, es gira i li crida alguna cosa que ella no sent bé, tot i que s'esforça a entendre-ho. De cop, canvia el vent i li sembla sentir el que diu el seu pare: "Fot-li fort! Fot-li fort!" A continuació, li diu adéu aixecant el gaiato, es gira i continua muntanya amunt. Ella també el saluda aixecant la mà tant com pot, però el seu pare ja no la veu.

Dimarts, 12 de febrer. Vallès Occidental

L'inspector Damià Surrell condueix el seu Nissan Almera blanc en direcció a Sant Feliu de Codines. Acaba de marxar de la comissaria central de Sabadell i va cap a casa seva on podrà descansar després de gairebé dues setmanes de treballar moltes hores i de reposar-ne molt poques. Es passa la mà pel cap, sense trobar-hi ni rastre de cabells; a continuació, la mà va cap a la part de darrere, on sap que encara n'hi queden; gairebé més de blancs que de negres, que li donen una aparença de gris, però tot i així, n'hi queden. Somriu. Sap que a la feina es comenta que ha perdut el cabell de tant pensar, però ell té raons per creure que és hereditari. Comença a fosquejar i està ennuvolat. Encén els llums, encara que la majoria de cotxes amb què es creua encara no els hi porten.

Tot i que ja està tancat el cas en què ha estat treballant els darrers... dotze dies, calcula mentalment; els pensaments sobre detalls del robatori amb violència a la casa d'un empresari del Maresme l'assalten constantment. En girar una corba sent una vegada més el sorollet que prové de la roda davantera dreta i pensa que, ara que farà uns dies de festa, haurà de deixar el cotxe al mecànic perquè s'ho miri: espera que sigui un coixinet i que no sigui el palier, ja que el preu de la reparació seria ben diferent. Per allunyar els pensaments que tornen, engega el CD on, com gairebé sempre, hi ha un disc o un altre d'en Sabina i escolta "A la orilla de la chimenea" mentre la va seguint mentalment. En poc més d'un quart d'hora aparca en el cobert de l'antiga pallissa de la casa pairal on viu sol i baixa del cotxe, mentre la Miu, que s'acaba d'estirar, salta de sobre els troncs on dormia i el saluda fregant-se-li a les cames. Ell l'agafa i li parla fluix a l'orella, mentre entren a casa.

Al cap d'un parell d'hores està assegut en una butaca davant la llar de foc. S'hi ha posat després de sopar. Fa més de mitja hora que els ulls i el llibre se li han tancat. És una persona que ben poques vegades s'adorm quan no ho desitja, però el cansament acumulat dels darrers dies (i el fet que ja passa dels quaranta) l'ha vençut. Fa una estona ha aixecat la vista del llibre i ha mirat el foc que s'estava morint. També ha girat el cap per mirar el

rellotge de la cuina i ha vist que eren gairebé les onze. “No paga pas la pena posar-hi un altre tros, aviat me n’aniré al llit”, ha pensat, poc abans de quedar-se adormit. De sobte, sent la fressa del mòbil que vibra a sobre la taula de la cuina. S’aixeca d’un salt i l’agafa abans que soni.

—Sí?

—Hola inspector, sóc el sergent Hidalgo. Tenim un seixanta a la Cerdanya.

—Té més dades? —pregunta amb una decisió impròpia d’algú que fa ben pocs segons estava profundament adormit.

—Sembla un assassinat. Un home. Des de la comissaria de Puigcerdà ja estan activant a tothom.

—D’acord, d’acord. Vinc a Sabadell i anem junts cap allà. Mentrestant prepari-ho tot i que li passin totes les dades que tinguin.

El sergent Hidalgo hauria volgut dir-li que potser hauria d’aprofitar els merescuts dies de festa que s’havia agafat i que ell ja es faria càrrec del cas i aniria cap a la Cerdanya amb algun altre agent d’homicidis. Però no només es tracta d’un superior, sinó que l’inspector mai no li ha donat prou confiança perquè s’atreveixi a dir-li res semblant. Ni a ell, ni a ningú més del cos. Després de penjar el telèfon, el sergent recorda amb un somriure les vegades que l’inspector li ha dit el molt que li agrada treballar amb ell, perquè veu les coses des d’un altre punt de vista. I és ben conscient que aquesta afirmació no es deu ni al seu pam més d’alçada, ni a les seves ulleres graduades.

L’inspector arracona la vella butaca de davant la llar de foc, omple un got d’aigua i apaga les brases com havia vist fer tota la vida als seus pares. Després va lleuger cap a l’habitació i es canvia de roba —els texans tan habituals en ell, camiseta de màniga llarga i jersei de coll rodó—. En cordar-se els pantalons, pensa una vegada més que se n’ha de comprar de nous, d’una talla menys. Tot i que no té massa cura a fer una alimentació equilibrada procura no menjar greixos. Això, sumat al fet que no prova l’alcohol i a les moltes hores que passa despert, l’ajuda a mantenir-lo sense gens de greix corporal. Abans de sortir pensa que a la Cerdanya hi deu fer fred i tria l’anorac, en lloc de la jaqueta que utilitza habitualment, i en vint minuts fa el trajecte fins a la central.

—Bona nit —saluda els dos agents que vigilen l'entrada, sense aturar-se, tot dirigint-se cap al departament d'homicidis—. Hola Hidalgo. Sabem alguna cosa més? —pregunta només d'entrar.

—Es veu que el fill de la víctima ha trucat a l'ABP de la Cerdanya, dient que ha trobat el seu pare mort al despatx... La víctima és Tomàs Gómez Pagès, un constructor de la Cerdanya.

—I res més? —pregunta coneixedor que el sergent no és persona de frases llargues.

—Sí. Que l'esperaven per sopar a casa feia estona i, com que no contestava al telèfon, el fill ha anat a les oficines i s'ha trobat la porta i els llums oberts i el seu pare estirat al terra del seu despatx amb molta sang al pit i mort.

—Doncs va, som-hi! —diu, agafant un dels dos maletins del terra.

Així que el cotxe surt del garatge, els dos mossos de l'entrada enceten una conversa gairebé tòpica a la comissaria central de Sabadell.

—Diuen que és un personatge ben estrany, aquest inspector...

—En quin sentit? —pregunta el de la darrera promoció.

—Gairebé ningú de la comissaria no sap res de la seva vida privada. Té fama de no dormir, de no menjar... Es passa el dia treballant...

—Així, potser no li queda temps de tenir-ne, de vida privada.

—I no és estrany que algú no tingui vida privada?

—Resol els casos? —pregunta el més jove, coneixent perfectament la resposta.

—Diuen que gairebé tots.

—Doncs ja està bé, no?

—No té cap amic entre els companys...

—A mi ja em sembla bé. Jo aquí, hi vinc a treballar i no a fer amics —sentència, donant la conversa per acabada i apujant-se el coll de l'anorac.

—Home... si estem junts tot el torn cada dia, bé es normal que fem amics, no? —segueix el més veterà.

—Prefereixo no barrejar la meva vida privada amb la feina. I et ben asseguro que procuraré que així sigui.